

SENAT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Zapis stenograficzny
(1226)

255. posiedzenie
Komisji Ustawodawczej
w dniu 20 listopada 2009 r.

VII kadencja

Porządek obrad:

1. Rozpatrzenie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks postępowania karnego (druk senacki nr 704, druki sejmowe nr 753, 1724 i 1724-A).

(Początek posiedzenia o godzinie 9 minut 01)

(Posiedzeniu przewodniczy przewodniczący Piotr Zientarski)

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Witam na posiedzeniu Komisji Ustawodawczej.

W porządku obrad naszego dzisiejszego posiedzenia jest jeden punkt: rozpatrzenie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks postępowania karnego; druk senacki nr 704, druki sejmowe nr 753, 1724 i 1724-A.

Jednocześnie przypominam, że pierwotnie planowane kolejne punkty posiedzenia, dotyczące zmian w kodeksie pracy, w kodeksie postępowania cywilnego, ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym oraz ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, będą rozpatrywane w dniu 25 listopada od 8.30. Z kolei 1 grudnia będzie robocze spotkanie w Trybunale Konstytucyjnym z panem prezesem Zdziennickim na temat, że tak powiem, współpracy i naszego dorobku w wykonywaniu orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego.

Witam serdecznie zaproszonych gości, pana ministra Wrone, przedstawicieli Naczelnej Rady Adwokackiej, pana mecenasa.

Może na początek oddam głos pani mecenas, tak gwoli wprowadzenia... Chociaż skoro jest pan minister... Bardzo proszę, Panie Ministrze, oddaje panu głos.

(Wypowiedź poza mikrofonem)

Kodeks karny, dzisiaj tylko kodeks karny.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona: Czyli porwanie, tak?)

Tylko. Tak jest.

**Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości
Zbigniew Wrona:**

Dziękuję, Panie Przewodniczący.

Mamy pewne propozycje, chociaż zasadniczo jesteśmy za tym, aby zaostrzyć odpowiedzialność karną za porwanie i dlatego też takie było głosowanie w Sejmie. Jednak, po pierwsze, wydaje nam się, że te propozycje, które zostały uchwalone w Sejmie, są za bardzo radykalne, jeżeli chodzi o wymiar kary, bo tam się czyni zbrodnią ten typ kwalifikowany. Po drugie, obawiamy się – i to jest może najważniejsze – że uzależnienie tego dobrodziejstwa odstąpienia od kary od dobrowolności w uwolnieniu zakładnika może ograniczyć możliwość negocjacji z porywaczem. Dlatego też, chociaż zasadniczo pozytywnie odnosimy się do tej ustawy, która została uchwalona, mamy

pewne propozycja zmian. Jeżeli można, to chciałbym poprosić panią prokurator, żeby je teraz przedstawiła.

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Dziękuję bardzo.

Bardzo proszę, Pani Prokurator.

**Prokurator w Departamencie Legislacyjno-Prawnym
w Ministerstwie Sprawiedliwości**

Beata Wiraszko-Bereza:

Beata Wiraszko-Bereza, Departament Legislacyjno-Prawny.

Te zmiany będą dotyczyły art. 189 i art. 252.

Jeśli chodzi o art. 189, postulowalibyśmy jednak powrót do wersji uchwalonej przez komisję sejmową, czyli likwidację takiego szczególnego, wyodrębnionego typu kwalifikowanego dotyczącego sytuacji, w której pozbawienie wolności trwało dłużej niż siedem dni, i wprowadzenie specjalnego typu kwalifikowanego w odniesieniu do zarówno przestępstwa w typie podstawowym, jak i kwalifikowanym, które stawałoby się zbrodnią. Jest to uzasadnione moim zdaniem tym, że sprawca, który zarówno długo i trwale przetrzymywałby zakładnika, jak i traktowałby go szczególnie okrutnie, znajdowałby się dokładnie w takiej samej sytuacji, czyli korzystałby w pewnym sensie z dobrodziejstwa. Dlatego w przypadku art. 189 proponujemy powrót do wersji ustalonej przez komisję. Czyli ostateczne brzmienie tego art. 189 byłoby takie: „§1. Kto pozbawia człowieka wolności, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 5. §2. Jeżeli pozbawienie wolności trwało dłużej niż 7 dni lub łączyło się ze szczególnym udęczeniem, sprawca podlega karze pozbawienia wolności od lat 2 do 12”.

Kolejna propozycja dotyczy brzmienia art. 252. Po długiej dyskusji zgadzamy się, że istnieje uzasadnienie dla podwyższenia zagrożenia ustawowego, w związku z tym jesteśmy skłonni zgodzić się z tymi wniesionymi kwalifikacjami, jednak sugerowalibyśmy, żeby rezygnacja z typu kwalifikowanego odnoszącego się do następstwa w postaci śmierci człowieka albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu wiązała się z tym, że typ kwalifikowany uzyska brzmienie: „sprawca działał ze szczególnym udęczeniem”. Dlaczego nie „ze szczególnym okrucieństwem”, tylko „ze szczególnym udęczeniem”? Dlatego, że byłoby to bezpośrednio nawiązanie do przestępstwa pozbawienia wolności. Tam kładziemy nacisk na szczególne udęczenie, na to, że ofiara doznaje dotkliwych, dodatkowych cierpień. Sytuacja zakładnika jest bardzo podobna, on także jest pozbawiony wolności. Poza tym konotacja szczególnego okrucieństwa jest jednoznaczna. Kojarzy się ono niemalże automatycznie z zadawaniem cierpień fizycznych. Zakładnik wzięty przez porywacza może być szantażowany czy dręczony w sposób równie wyrafinowany jak osoba pozbawiona wolności, czyli na przykład poprzez stałą groźbę zagrożenia życia albo, dajmy na to, założenie na siebie materiałów wybuchowych. To nie musi być wcale bardzo okrutne traktowanie. A zarazem, żeby było jasne, zgodnie z orzecznictwem w pojęciu „szczególne udęczenie” mieszczą się także dotkliwe cierpienia fizyczne, z tym że akcent w tym momencie przenosi się także na cierpienia moralne. Tak więc propozycja dotyczy zmiany brzmienia, a jednocześnie byłaby to pewna korelacja z przestępstwem pozbawienia wolności.

I wreszcie chcielibyśmy, żeby jednak była możliwość szerokiej negocjacji ze sprawcą tego występku w typie podstawowym... przepraszam, zbrodni, by korzystał on jednak z dotychczasowego dobrodziejstwa wyłączenia karalności i aby w przypadku sprawcy traktującego zakładnika szczególnie okrutnie czy ze szczególnym udręczeniem te dobrodziejstwa były ewentualnie stopniowane. Tak więc przepis w proponowanym przez nas brzmieniu wyglądałby tak... §2 brzmiałby tak: „Jeżeli sprawca działa ze szczególnym”...

(*Głos z sali: „Jeżeli czyn sprawcy”...*)

Aha, przepraszam: „Jeżeli czyn sprawcy łączy się ze szczególnym udręczeniem zakładnika, sprawca podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 5 albo karze 25 lat pozbawienia wolności”. W typie podstawowym zagrożenie ustawowe to byłby czas nie krótszy od lat 3. §4 brzmiałby tak: „Nie podlega karze za przestępstwo określone w §1, kto odstąpił od zamiaru wymuszenia i zwolnił zakładnika”. Z kolei §5 brzmiałby następująco: „Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary wobec sprawcy czynu określonego w §2, jeżeli odstąpił od zamiaru wymuszenia i zwolnił zakładnika, a stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, jeżeli odstąpienie od zamiaru wymuszenia i zwolnienie zakładnika nastąpiło dobrowolnie”. Czyli mówiąc wprost, jeśli sprawca zrobił to wszystko dobrowolnie – ten sprawca, który szczególnie dręczył zakładnika przy wzięciu – to skorzysta z obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary. Musi on jednak dobrowolnie zwolnić zakładnika i dobrowolnie odstąpić od żądania. Jeśli któryś z tych elementów będzie pozbawiony dobrowolności, to sąd co najwyżej będzie mógł zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, ale będzie to pozostawione uznaniu sądu, ponieważ trzeba brać pod uwagę to, że sprawca działał jednak w sposób szczególnie okrutny. Dziękuję bardzo.

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Dziękuję bardzo.

Tak na gorąco, bo być może nie do końca dobrze zrozumiałem... Ważne jest, żeby w praktyce nie było wątpliwości odnośnie do tego fakultatywnego czy obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary. W przypadku odstąpienia dobrowolnego byłoby to złagodzenie fakultatywne...

(*Naczelnik Wydziału Prawa Karnego w Departamencie Legislacyjno-Prawnym w Ministerstwie Sprawiedliwości Tomasz Szafrński: Byłoby obligatoryjne. Jeżeli sprawca działający szczególnie okrutnie odstąpił dobrowolnie, to sąd musi karę nadzwyczajnie złagodzić, co znaczy...*)

Bo mam tu pewne wątpliwości, jak to będzie w praktyce.

**Naczelnik Wydziału Prawa Karnego
w Departamencie Legislacyjno-Prawnym
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Tomasz Szafrński:**

Szanowni Państwo!

Na czym polega owa dobrowolność? Powiem, jak my to widzimy. Mianowicie sprawca bierze zakładnika i formułuje żądanie skierowane na przykład do osoby fizycznej czy instytucji, formułuje je tak, że żąda tego czegoś, bo inaczej coś się stanie

zakładnikowi. Podejmowane są pewne kroki, ale zanim na miejsce zdarzenia przybywają na przykład antyterrorysty – wyobraźmy sobie po prostu taki czyn terrorystyczny – sprawca się reflektuje, odstępuje od żądań, zwalnia zakładnika. Czyli nie jest przymuszony sytuacją motywacyjną.

(Przewodniczący Piotr Zientarski: Jeżeli odstępuje i zwalnia, to żądanie jest już bezprzedmiotowe.)

On odstępuje od żądania i zwalnia zakładnika, czyli to jest coś, co nazywamy de facto czynnym żalem, sprawca doprowadził do odwrócenia skutków. A dlaczego mówimy jedynie o nadzwyczajnym złagodzeniu kary, a nie odstąpieniu od karalności? Bo musimy pamiętać, że to jest sprawca szczególny, który już udęczył zakładnika lub zakładników. Będzie on wtedy miał jednak pewność, że sąd nie orzeknie w granicach surowego zagrożenia, tylko karę nadzwyczajnie złagodzi.

Jest jeszcze druga sytuacja: kiedy sprawca co prawda ostatecznie zwalnia zakładnika i odstępuje od żądania, robi to jednak pod wpływem zaistniałej sytuacji, na przykład jest otoczony, innymi słowy, na muszce snajpera, widzi, że nie jest w stanie uzyskać tego, na czym mu zależy, i wtedy zwalnia zakładnika. W nauce przyjmuje się, że w takiej sytuacji nie jest to zwolnienie dobrowolne, ponieważ nie jest motywowane jedynie wyborem dokonany przez sprawcę, a skoro tak, to dajemy możliwość, by organ władzy sądowej dokonał pewnej koncesji wobec sprawcy. Na tę koncesję będzie mógł się powoływać także negocjator, ale to sąd ostatecznie zdecyduje, czy w kontekście całości zachowania oraz nagannych skutków dla ofiary takie nadzwyczajne złagodzenie powinno nastąpić, czy też nie. Tak więc w tym przypadku nie byłoby automatyzmu.

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Czyli warunkiem *sine qua non* będzie właśnie badanie tej dobrowolności i okoliczności związanych z dobrowolnością.

(Naczelnik Wydziału Prawa Karnego w Departamencie Legislacyjno-Prawnym w Ministerstwie Sprawiedliwości Tomasz Szafrąński: Nie, każde zwolnienie zakładnika...)

(Brak nagrania)

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Są pytania?

Bardzo proszę.

Senator Bohdan Paszkowski:

Czy to, powiedzmy, ograniczenie czy też pozbawienie wolności tego zakładnika jest jakoś ograniczone czasem? Bo żebyśmy nie wpadli w taką pułapkę, że ktoś na przykład będzie przetrzymywał kogoś trzy miesiące, a później dobrowolnie odstąpi od tego zamiaru i zwolni zakładnika i wtedy sąd będzie zobowiązany, żeby odstąpić od wymierzenia kary. Chodzi o to, żeby takich sytuacji nie było, bo z jednej strony mamy taką linię formułowania przepisów, że to sąd ma zbadać wszystkie okoliczności czynu itd., a z drugiej wprowadzamy jakby oblig dla sądu, bo w zasadzie, gdy są spełnione pewne przesłanki, sąd jest automatem, który ma zastosować prawo, nie bacząc na pewne okoliczności, które mogą towarzyszyć temu przestępstwu.

Poza tym mam jeszcze jedno pytanie. Czy w takich sytuacjach będzie jeszcze stosowany tak zwany zbieg przestępstw? Mówię o tym, bo jest przestępstwo pozbawienia wolności, już niemające tych dodatkowych cech, tego celu w postaci, tak to nazwijmy, wymuszenia. Jak to będzie? Czy państwo tego się nie obawiacie? Ja mam w tej chwili na myśli zapisy, a nie propozycje, choć jak zrozumiałem, propozycje też nie zmierzają w tym kierunku, o którym mówię: umożliwienia sądowi oceny konkretnego przypadku, a nie doprowadzania do tego, że będzie on musiał w zasadzie stosować konkretny przepis bez tej oceny. Dziękuję.

(Wypowiedź poza mikrofonem)

**Naczelnik Wydziału Prawa Karnego
w Departamencie Legislacyjno-Prawnym
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Tomasz Szafrński:**

Pan poseł poruszył niezwykle istotną kwestię. To jest bardzo wnikliwa i cenna uwaga. Pan poseł odniósł się do...

(Głos z sali: Pan senator.)

Pan senator, przepraszam.

Pan senator odniósł się do konsekwencji odstąpienia od czynu przez tego sprawcę, który nie działa w sposób szczególny, czyli tego „zwykłego” z §1. Rzeczywiście przyjmowało się w orzecznictwie i w nauce, że elementem istoty czynu z art. 251 jest pozbawienie człowieka wolności, bo skoro sprawca bierze i przetrzymuje zakładnika, to go pozbawia wolności, a pozbawienie wolności jest kryminalizowane również na mocy art. 189, którym się skądinąd też tutaj zajmujemy. Ale jeśli w typie kwalifikowanym pozbawienia wolności występuje obecnie ten element szczególnego udręczenia, którego do tej pory, jeśli chodzi o stan prawny, przy wzięciu zakładnika nie było, a ponadto występuje element długotrwałości – oba te znamiona są kwalifikujące – to w sytuacji, gdy wzięcie zakładnika i przetrzymywanie go wiąże się ze szczególnym udręceniem albo jest długotrwałe w rozumieniu art. 189, sąd powinien dokonać kumulatywnej kwalifikacji, czyli zakwalifikować zachowanie jako mające znamiona obu typów, a następnie wymierzyć karę na podstawie art. 11, czyli ze ten czyn wymierzyć jedną karę na podstawie surowszego przepisu.

Może jednak pojawić się następujący problem. Mianowicie gdybyśmy przyjęli takie rozwiązanie, w którym... Może inaczej. Weźmy pod uwagę te przepisy. Jeżeli byłaby taka sytuacja, że sprawca bierze zakładnika, przetrzymuje go przez na przykład dziesięć dni, dwa tygodnie czy dwa miesiące, jak pan senator był łaskaw powiedzieć, następnie go zwalnia, a nie zachowuje się wobec niego ze szczególnym udręceniem, nie doprowadza do szczególnego udręczenia, to w mojej ocenie, chociaż nadal są podstawy do kumulatywnej kwalifikacji z artykułem 189, sprawca nie będzie podlegał karze jedynie w zakresie kryminalizacji z art. 252, będzie zaś podstawą do pociągnięcia go do odpowiedzialności za kwalifikowany typ przestępstwa pozbawienia wolności. Taka byłaby konsekwencja.

Senator Leon Kieres:

Art. 252 mówi o celu zmuszenia organu państwowego do określonego zachowania, a rozumiem, że panu senatorowi Paszkowskiemu chodzi o branie i przetrzymywanie...

**Naczelnik Wydziału Prawa Karnego
w Departamencie Legislacyjno-Prawnym
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Tomasz Szafranski:**

Niekoniecznie. Proszę zauważyć, że chodzi także o osoby fizyczne. Jeżeli zakładnik zostaje wzięty po to, aby na przykład od osoby fizycznej wymusić okup, to również będzie ta kwalifikacja. Inaczej mówiąc, żeby był zastosowany art. 252...

(*Senator Leon Kieres: Ale zawsze jest tutaj ten cel zmuszenia, czy organu państwowego, czy osoby fizycznej.*)

Tak, ale może się to odbyć w ten sposób, że sprawca wziął zakładnika w celu tego zmuszenia i trzymał go przez trzy miesiące. Gdyby go następnie zwolnił i odstąpił od zamiaru wymuszenia, to stosując tylko art. 252, rzeczywiście musielibyśmy powiedzieć, że sprawca nie podlega karze. Ktoś po prostu trzy miesiące był trzymany w komórce, jednak sprawca nie podlega karze, bo zwolnił.

(*Senator Leon Kieres: Ale jest art. 189.*)

Jednak w mojej ocenie kumulatywna kwalifikacja doprowadzi do tego, że chociaż z tej kumulatywnej kwalifikacji wypadnie art. 252, bo w tym zakresie sprawca nie będzie podlegał karze, to i tak będzie podstawa do pociągnięcia go do odpowiedzialności z art. 189, ale w granicach tamtego zagrożenia.

(*Senator Leon Kieres: Tak to zrozumiałem.*)

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Czy są jeszcze pytania? Nie ma.

Dziękuję bardzo.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby się wypowiedzieć? Nie.

Bardzo proszę panią mecenas Mandylis z Biura Legislacyjnego.

**Główny Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu
Beata Mandylis:**

Dziękuję bardzo.

Biuro Legislacyjne nie zgłaszało żadnych poprawek ani żadnych uwag do tej ustawy. Poprawki, które się pojawiły, mają charakter merytoryczny, tak więc do państwa senatorów będzie należała decyzja o sankcjach i o tym, jakie środki będzie stosować sąd wobec sprawcy czynu.

Moja jedyna uwaga jest taka: czy w związku z tym art. 252... jak będzie wyglądał art. 2 ustawy dotyczący zmiany kodeksu postępowania karnego w zakresie właściwości sądu okręgowego? Czy będzie tak, że zbrodnia przejdzie do okręgu, a reszta pozostanie w sądzie rejonowym? Jak wiem, państwo zgłaszaliście na etapie prac sejmowych, że to niedobrze, że właściwość sądów będzie rozdzielona i w zależności od, że tak powiem, nasilenia działania sprawcy typ zasadniczy... Poprzednio, w wersji uchwalonej przez Sejm, było tak, że typ zasadniczy w art. 252 też był zbrodnią. Czy państwo zmieniacie tę sankcję?

(*Głos sali: Nie.*)

Typ zasadniczy też będzie zbrodnią i zbrodnią będzie czyn z §2, a tylko przygotowanie przestępstwa będzie w sądzie rejonowym, czyli pod tym względem w art. 2 nie będzie żadnej zmiany, rozumiem.

Ja nie zgłaszam żadnych uwag. Dziękuję.

Senator Leon Kieres:

Sprawa i tak wróci na posiedzeniu plenarnym, będzie wiele pytań i dyskusji, więc pewnie jeszcze raz wrócimy też na posiedzeniu komisji do tego zagadnienia. Jak sądzę, ta problematyka, materia regulowana na pewno będzie budziła zainteresowanie senatorów.

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Tak.

Jeszcze pani mecenas, bardzo proszę.

**Główny Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu
Beata Mandylis:**

Ja chciałabym tylko powiedzieć, że z punktu widzenia legislatora uważam za bardzo wskazane przyjęcie poprawki do art. 252 §2 dotyczącej zastąpienia zwrotu „szczególne okrucieństwo” wyrazem „udręczenie”.

(Przewodniczący Piotr Zientarski: No tak, udręczeniem, bo to się uzupełnia.)

To jest rzeczywiście bardzo wskazana poprawka. Dziękuję.

Przewodniczący Piotr Zientarski:

To jest zrozumiałe, tym bardziej że tak jak tutaj słyszeliśmy, i z czym się w pełni zgadzamy, pojęcie szczególnego udręczenia...

(Wypowiedź poza mikrofonem)

**Naczelnik Wydziału Prawa Karnego
w Departamencie Legislacyjno-Prawnym
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Tomasz Szafrński:**

Naszym zdaniem istnieje niebezpieczeństwo, że okrucieństwo będzie bardziej kojarzone z oddziaływaniem siłą fizyczną, czyli z oddziaływaniem fizycznym, zaś udręczenie to będzie także vis compulsiva, znęcanie się psychiczne, każdego rodzaju.

(Przewodniczący Piotr Zientarski: Ale pojęcie „szczególne udręczenie” jest w naszym rozumieniu jednak szersze.)

Zdaje się, że może być interpretowane jako szersze, chociaż mogą być minimalne wątpliwości.

(Przewodniczący Piotr Zientarski: Tak, rozumiem.)

(Brak nagrania)

Senator Leon Kieres:

Jako prezes Instytutu Pamięci Narodowej miałem złożyć sprawozdanie, a Sejm bez przerwy przekładał to sprawozdanie od rana do nocy i około godziny 23.00 zadzwoniono, że znowu przesunięto termin na następny dzień. Powiedziałem wtedy, że to jest zadawanie cierpień ze szczególnym udręczeniem.

(Wesołość na sali)

I teraz wiem, że miałem rację.

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Rozumiem, że poprawki ministerstwa należy przejąć.

(Senator Leon Kieres: Przejmie je pan przewodniczący.)

Dziękuję bardzo, przejmuję.

W takim razie przystępujemy do głosowania. Bardzo prosiłbym o odczytanie poszczególnych poprawek, tych proponowanych, i potem będziemy głosować.

**Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości
Zbigniew Wrona:**

Tak, tylko dodam kilka zdań. Rzeczywiście dyskusja się skoncentrowała na dobrodziejstwach dla sprawcy, który odstępuje od zamiaru wymuszenia. Właściwie na tym polegają nasze poprawki. Chciałbym jednak zrezygnować z tych poprawek do art. 189, czyli po prostu zostawić ten artykuł w takiej formie, w jakiej został uchwalony. Chodzi o typ kwalifikowany – niech zostanie zapis, że to pozbawienie wolności trwało ponad 7 dni.

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Tak więc prosimy o przedstawienie propozycji tych poprawek, które mają być przedmiotem głosowania. Bardzo proszę.

**Prokurator w Departamencie Legislacyjno-Prawnym
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Beata Wiraszko-Bereza:**

W §1 ulega zmianie zagrożenie ustawowe: sprawca będzie podlegać karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3.

(Głos z sali: Przepraszam, ale tak jest w ustawie.)

Tak.

I teraz §2: „Jeżeli czyn sprawcy łączy się ze szczególnym udręczeniem zakładnika, sprawca podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 5 albo karze 25 lat pozbawienia wolności”.

(Przewodniczący Piotr Zientarski: Czyli to jest inne brzmienie §2...)

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona: Tak, jest inny opis czynu...)

Teraz §4...

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Ale może po kolei, głosujemy. Najpierw nowe brzmienie §2: „Jeżeli sprawca działa”...

**Naczelnik Wydziału Prawa Karnego
w Departamencie Legislacyjno-Prawnym
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Tomasz Szafranski:**

„Jeżeli czyn sprawcy łączy się ze szczególnym udręczeniem zakładnika, sprawca podlega karze”...

(*Przewodniczący Piotr Zientarski*: Jeżeli „czyn sprawcy”, a nie „sprawca działa”.)

Szanowni Państwo, jeżeli pozwolicie, przeczytam to, żeby było to całkowicie jasne: „Jeżeli czyn określony w §1 łączy się ze szczególnym udręczeniem zakładnika, sprawca podlega karze”... i dalej tak, jak jest w uchwalonej ustawie. Powtarzam: „Jeżeli czyn określony w §1 łączy się ze szczególnym udręczeniem zakładnika”...

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Kto jest za przyjęciem tej poprawki? (5)

Kto jest przeciwny? (0)

Kto się wstrzymał? (0)

Jednomyślnie przyjęliśmy tę poprawkę.

Teraz kolej na drugą poprawkę.

**Prokurator w Departamencie Legislacyjno-Prawnym
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Beata Wiraszko-Bereza:**

Tak więc §4: „Nie podlega karze za przestępstwo określone w §1, kto odstąpił od zamiaru wymuszenia i zwolnił zakładnika”.

(*Przewodniczący Piotr Zientarski*: Czyli eliminujemy słowo „dobrowolnie”...)

Tak.

(*Senator Leon Kieres*: Czyli nawet jak przymusowo odstąpi?)

**Naczelnik Wydziału Prawa Karnego
w Departamencie Legislacyjno-Prawnym
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Tomasz Szafranski:**

Gdy odstąpi zarówno dobrowolnie, jak i niedobrowolnie. Jeżeli nie doprowadził do szczególnego udręczenia, to każde odstąpienie powoduje niekaralność. To nie obejmuje sytuacji tego szczególnego udręczenia.

(*Przewodniczący Piotr Zientarski*: Czyli eliminujemy słowo „dobrowolnie” z §4, rozumiem.)

**Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości
Zbigniew Wrona:**

Chodzi o zwiększenie pola manewru dla negocjatorów w sprawie uwolnienia, jednak ten zapis nie obejmuje sytuacji, kiedy mamy do czynienia ze szczególnym udręczeniem.

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Tak, ta dobrowolność będzie oceniana w przypadku nadzwyczajnego złagodzenia, rozumiem.

Kto jest za przyjęciem tej poprawki do §4? (4)

Kto jest przeciwny? (0)

Kto się wstrzymał? (1)

Dziękuję bardzo. Poprawka została przyjęta.

A teraz kolejna poprawka, trzecia.

**Prokurator w Departamencie Legislacyjno-Prawnym
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Beata Wiraszko-Bereza:**

Poprawka dotyczy §5, który otrzymałby brzmienie: „Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary wobec sprawcy czynu określonego w §2, jeżeli odstąpił od zamiaru wymuszenia i zwolnił zakładnika, a stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, jeżeli odstąpienie od zamiaru wymuszenia i zwolnienie zakładnika nastąpiło dobrowolnie”.

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Tak, o tym już dyskutowaliśmy.

Kto jest za przyjęciem nowego brzmienia §5, poprawki przedstawionej przed chwilą? (5)

Kto jest przeciwny? (0)

Kto się wstrzymał? (0)

Poprawka została przyjęta jednomyślnie.

I teraz głosujemy nad całością nowelizacji z przyjętymi poprawkami.

Kto jest za przyjęciem nowego brzmienia art. 252 i... (5)

Kto jest przeciwny? (0)

Kto się wstrzymał? (0)

Dziękuję bardzo.

Sprawozdawca?

(*Głos z sali:* Pan.)

Dziękuję bardzo, przyjmuję.

Zamykam posiedzenie komisji.

Dziękuję bardzo.

(Koniec posiedzenia o godzinie 9 minut 29)

Kancelaria Senatu

Opracowanie i publikacja:

Biuro Prac Senackich, Dział Stenogramów

Druk: Biuro Informatyki, Dział Edycji i Poligrafii

Nakład: 5 egz.

ISSN 1643-2851